

Vesisiippa

Vattenfladdermus
Myotis daubentonii

Uhanalaisuusluokka (IUCN): elinvoimainen (LC)

EU:n lajikoodi: 1314

Rauhoitettu (LSA 521/2021)

Luontodirektiivin laji (liite IV)

BOR suojelutaso suotuisa, vakaa

Luonnehdinta

Vesisiippa on pienikokoinen laji, se painaa noin 6–10 g ja siipien kärkiväli on noin 21–25 cm. Selkä on tummanruskea ja vatsapuoli vaaleanharmaa. Korvalehdet ja lentopoumut ovat tummanruskeat. Kuonon kärki on punaruskea ja silmien ympärillä on karvattomat, vaaleat renkaat. Koon ja värityksen lisäksi lepakkolajit erotetaan toisistaan korvien ja korvankansien muodon, hampaiden, kuonon muodon, lentoräpylöiden kiinnityskohtien, lentotavan ja kaikuluotauksäänten perusteella.

Elinympäristö ja levinneisyys

Vesisiippa on pohjanlepakon jälkeen seuraavaksi yleisin lepakkolaji Suomessa. Sen levinneisyys ulottuu ainakin napapiirin tuntumaan pohjoisessa. Laji on riippuvainen metsistä ja vesistöistä, sillä se saalistaa hyönteisiä pääasiassa vesien äärellä. Se poikkeaa kuitenkin usein ranta-alueelle ja rantametsiin. Tuulisella säällä se voi hakeutua saalistamaan metsäaukeille tai pihoille. Vesisiipan päiväpiilo voi sijaita puun kolossa, sillan tai laiturin rakenteissa, pöntössä tai rakennuksessa. Horrostavia yksilöitä on löydetty luolista, kellareista, kivilouhoksista ja kaivoista. Luonnossa sijaitsevat lepokolot tunnetaan ihmiskäytön tarjoamia paikkoja huonommin.

Nykytila ja uhkatekijät

Vesisiippa on Suomessa elinvoimainen eikä ole tiedossa mitään erityisiä sitä uhkaavia tekijöitä. Yleisesti lepakoita uhkaa lisääntymis- tai talvehtimisaikainen häirintä, sopivien lisääntymis- tai talvehtimispaikkojen puute, saalistusympäristöjen hävittäminen sekä ympäristön kemikalisoituminen esim. puutavaran suoja-aineet. Myös lisääntyvä yöllinen valaistus voi aiheuttaa ongelmia.

Hoitosuositukset

Vesisiipalle ei ole tiedossa erityisiä hoitotarpeita. Kaavoitusten ja muiden maankäyttösuunnittelujen yhteydessä on kuitenkin syytä välttää vesisiipoille ja muille lepakoille tärkeiden piilopaikkojen ja saalistusalueiden hävittämistä. Poikasolonioita tai talvehtivia lepakoita ei saa häiritä. Metsien ja puistojen kolopuiden säästäminen on monien muiden lajien tavoin myös lepakoille tärkeää. Lepakoille voidaan ripustaa myös lepakkopönttöjä lepopaikoiksi. Lajille tärkeillä lepo-, lisääntymis- ja ruokailupaikoilla pitää välttää voimakasta läpi yön valaisemista.

Lähteet

- Dietz, C., von Helversen, O. & Nill, D. 2009: Bats of Britain, Europe & Northwest Africa. – A&C Black Publishers Ltd, London.
- Lappalainen, M. 2002: Lepakot – salaperäiset nahkasiivet. – Tammi, Helsinki. 207 s.
- Tidenberg, E.-M., Liukko, U.-M. & Stjernberg, T. 2019: Atlas of Finnish bats. — Ann. Zool. Fennici 56(1–6): 207–250. <http://www.ann-zool.net/PDF/anz56-free/anz56-207-250-OA.pdf>

Kuva: Eeva-Maria Kyheröinen